

VÁRUNK

A SZEMERETELEPI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET KIADVÁNYA

V.évf. 1.szám

2016. március

Húsvét evangéliuma az egyház igazi kincse!

„Ő ellenben, miután egyetlen áldozatot mutatott be a bűnökért...Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszenteltekét.”

(Zsidók 10, 12;14)

Az egyházon a pokol kapui sem vesznek diadalt! Gyakran biztatjuk magunkat Jézusnak ezzel az ígéréssel. (Máté 16, 18) Mégsem mindegy, hogy hogyan jeleníti meg ezt az igazságot az egyház. Lehet olyan láttatás – erre sajnos bőven volt példa – hogy egy gazdag, nagyarcú, türelmetlen, és lelki terrorra kész hatalmi gépezet tart kezében egy önmaga nagysága mellett már alig észrevehető kincset. Ugyanakkor megjelenítheti ezt úgy is, hogy egy kis ember féltő szeretettel tart kezében egy óriási kincset. Mindezt úgy teszi, hogy nem maga akar látszani, hanem félve tartja kincsét a magasba, nehogy méltatlannak bizonyuljon hozzá, s nehogy szem elől tévésszék az emberek, akik számára Isten ezt a kincset elkészítette. Nem kétséges, hogy mi csak ezt az utóbbi megjelenítést vállalhatjuk, mert erről kell Urunk előtt számot adnunk!

A megváltás evangéliuma, annak tiszta ragyogása, Isten legféltettebb ügye. A biblia utolsó könyvének végén olvassuk: aki hozzá tesz ehhez, vagy elvesz abból bármit, az Isten ítéletével találja magát szemben. (Jelenések 22, 18-19) Három kérdésre kell majd felelnünk. Mi a megváltás drága kincse? Mivel szereti az ember ezt kiegészíteni?

Mivel próbálkozik, hogy abból minduntalan lefaragjon valamit?

Ami a kereszten történt, s amit Krisztus feltámadása örökre hitelesített nem más, mint a tökéletlen ember tökéletes megváltása. Jézus halála és feltámadása által Isten a megváltást nem intézeti több-kevesebb sikerrel, hanem egyszer és mindenkorra elintézte! Nincs feltétel, nincs titkos záradék. „...aki hallja az én ígémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van, sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe.” (János 5, 24)

Ez nem azért történt, mert Isten lentebb adta tökéletes igazságának mércéjét és eltekint a bűntől. Ez azért történhetett így, mert Isten a világ összes (múlt-jelen-jövő) bűnét Fiára vetette, neki tulajdonította, és iszonyatos halállal büntette meg. Ennek következtében bűnömet Neki, Jézus tiszta tökéletes érdemét pedig nekem, a bűn miatt elveszett gyermekének tulajdonítja, ezért rám is úgy tekint, mint legkedvesebb gyermekére. Vagyis az Atya, a szó legszebb értelmében, örökre „elintézt” – gyermekévé fogadott. Hitünk nem más, mint ennek az irgalmas szeretetnek a boldog felismerése.

Ma is nagy a kísértés, hogy ezt a tökéletesen elkészített kincset egy kicsit megbütyköljük – kiegészítsük és/vagy megfaragjuk. A tökéleteshez hozzányúlni viszont életveszélyes! Kiegészítjük ezt, ha saját vagy más ember érdemeiben bízunk, mintha az Atya nem kizárólag csak a Fia áldozatáért fogadna el minket. Kiegészítjük a tökéletest, ha annak igazságát általunk fabrikált elvárásokkal, dogmatikai vesszőparipákkal akarjuk megtoldani. Kiegészítjük a tökéletest, ha Isten kegyelmét csak egy bizonyos egyházhöz, vagy kegyességi irányzathoz való tartozáshoz kötjük.

Megfaragjuk a tökéletest, ha annak gyakorlati következményét relativizáljuk, mintha Krisztus áldozatának újra és újra meg kellene történnie a teljes bűnbocsánat érdekében.

Nem felejtheti el a hívő ember, hogy Isten nem ma, hanem Fia áldozatának idején, sőt azt megelőzően az örökkévalóságban döntött gyermekei mellett (Efézus 1, 4) Ez nem olcsó felmentést, hanem hatalmas belső erőt ad a keresztyén embernek!

Nem kell saját belátásunk szerint újra és újra kapcsolatot teremteni az Atyával, csak hit által vissza kell menni a Golgotára, ahol Isten megengesztelődött és a Vele való kapcsolat tökéletes munkáját Fia engedelmes áldozata által örökre elvégezte.

Egy szép evangéliumi ének bizonyosságával kívánok áldott ünnepeket: „*Tied örökké / Megváltva véreden / Megmosva általad / Tied szívem!*”

Kiss László, lelkipásztor

Ne bukjatok fel Nagypéntek botránykövében!

„...mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság, de maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt az Isten ereje és az Isten bölcsessége.”

(I Korinthus 1, 23-24)

Botrány, érdekes szó. Mit is jelent? A Magyar nyelv szótára (1862) szerint a botrány szöveghűen: „*maga azon cselekvés, illetőleg erkölcsi kihágás, rossz példa, mely másokat bűnre ingerel, s ezáltal a jobbakban bosszankodást, utálatot gerjeszt.*” Ugyanezen szótárban közvetlenül a botrány szó után jön a

botránykő szavunk: „tulajdon érteleme szerint útban fekvő, kiálló kő, melyben a járó megbotlik, vagy botolhatik, átvitt értelemben oly körülmény, állapot, viszony, stb. mely botrányra nyújt alkalmat, melyen valaki erkölcsileg fönnakad, megütközik.”

Krisztus egész élete „botrány”. Már fogantatása, majd születése, később gyerekként való templomi tanítása, aztán színrelépése, csodái, gyógyításai, tanításai, összecsapása a papi-értelmiségi elittel, a bűnösök társaságának keresése. „Botrány hátán botrány”, sőt maga Jézus a „botrány”. Legalábbis azoknak szemszögéből, akik magukat felhatalmazták arra, hogy Jézust folyamatos erkölcsi kihágással, istenkáromlással, rossz példával, másokat rossz útra vivő szándékkal, vagyis botrányozással vádolják.

De tényleg oly „botrányos”, amit tett? Abban talán igazuk van, hogy Jézus a létező, az uralkodó ellen lépett fel, de leginkább a fennálló hamis, bukott, erkölcstelen, képmutató, megátalkodott rend megtörésén munkálkodott. Az emberek többsége nem is vette észre, hogy fellépése helyreállító, gyógyító, békéltető, hovatovább megváltó jellegű.

Valahol mi is így tekintünk Jézusnak az evangéliumokban leírt pályájára, valahogy mi is inkább őt, vagy az őt követőket, vagy követni szándékozókat tekintjük deviánsnak. Valahogy mégis „botrányos” dolgokról beszél, olyanokat tesz, ami „értelmetlen”, mondhatni „önsorsrontás”, ma különösen. Hát el tudjuk fogadni, hogy az „erő az erőtlenségünkben van”, hogy „szeresd ellenségedet”, hogy „aki feladja életét, megnyeri azt”, hogy „meg kell bocsátani hetvenszerhét”. Ő bizony már itt bukácsol az ember, pedig még szót se ejtettünk a vízenjárásról, a kenyérszaporításról, a halottak feltámasztásáról, az ördögök kiűzéséről.

De van egy ennél is nagyobb „botrány”, a „botrányok botránya”, maga a „botránykő”: Jézus nagypénteki válságműve, Krisztus megfeszítése. Ez aztán már minden határon túl menő valami. A tanítások, gyógyítások, egyéb csodák még így vagy úgy elmennek: „bölcs ember, jókat mondott, egy kis hókuszpókusz is bemutatott”, gondolhatnánk. De hogy valaki Istenként megengedje, hogy őt megfessék, vagy hogy valaki életét adja másokért, azt már finoman szólva nehéz elhinni. Ez bizony botránykő az „arra járóknak” (az evangéliummal találkozóknak, a Krisztusról hallóknak), „útban fekszik, kiáll a földből”, amelyben megbotlunk, melyen nem csak úgy általában akadunk fenn, ütközünk meg, hanem mondhatni „erkölcsileg”, meggyőződéssel és sok esetben lenézéssel, jobb esetben talán szánakozással. Hát nem egy észveszejtő „bolondság” ez.

Bizony bolondság ez, de nem akármilyen. „Mert az Isten „bolondsága”

bölcsőbb az emberek bölcsességénél, és az Isten „erőtlensége” erősebb az emberek erejénél.” (I Korinthus 1, 25) Bizony úgy tetszett az Istennek, hogy szeretetében volt legerősebb, és nem haragjában. Szeretetében azok iránt, akik elfogadják Őt, akik nem botránkoznak meg csak azért, mert kényelmetlen nekik Isten igazságának tükrében meglátni Istentelenségünket, életünk céltalanságát, zűrzavarát, nyomorúságát és ezzel szemben látni Ő jóságát, irgalmasságát, megbocsátó szeretetét és önfeláldozását. „Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.” (I Korinthus 1,18) Nincs tehát kereszt nélküli keresztényiség, és nincs más út, nincs más eszköz, nincs más „villanás”. „...nem tudok közöttetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint megfeszítettéről.” (I Korinthus 2, 2) Nem léphetsz be Isten országába, ha nem hajtod meg fejed a válságmű epicentruma, a kereszt és a kereszten függő előtt, ha nem érted meg, hogy nekem csak ott, annak tövében, térdelve az ő lábához simulva, van szabadulásom. Hogy a szegek, amelyek Krisztust odaszegezték, az én vétkeimért, lázadásomért, árulásomért verettek be, hogy a rettenetes kínhalált a Megváltó érettem vállalta, hogy az én új életem és feltámadásom Krisztus Urunk értem elszenvedett kínhalálának botrányába van elrejtve. „Mert azt, ki nem ismert bünt, bünné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” (II Korinthus 5, 21) Csak így állhatunk Isten színe elé. Csak erre hivatkozhatunk majdan a végső elszámoláskor. Csak ez tisztíthat meg bennünket a lázadásunk miatt felhalmozódott szennyről. Csak ez teheti semmissé az Isten elleni lázadás miatt nekünk jogosan kijáró örökhalál-büntetés ítéletét. Csak ez állíthatja helyre lelki-szellemi békénket, amely az Úr Jézus Krisztussal való megtisztított és élő kapcsolatban van. Csak innen ered élő víznek forrása, mely napról-napra felüdít és megerősít harcainkban, kísértéseinkben, lelki próbáinkban.

Adjja Isten, hogy a „botránykő” ne bukásunk sírköve, hanem felállásunk és új életünk sziklába vájít fundamentuma legyen!

Borkó Tamás

„Lázár, jöjj ki!” (János 11, 43)

Húsvétkor nem csak Megváltónk feltámadására emlékezünk, hanem keressük a feltámadás üzenetét saját életünkre. Mit jelent számomra az, hogy Krisztus feltámadt? Nagyon szemléletesen be lehet mutatni a feltámadás jelentőségét Lázár feltámasztásának történetén keresztül.

A János 11, 14-15. verseiben azt olvassuk, hogy amikor Jézus értesül Lázár haláláról, odamegy. Ez a mi életünkben is így van. Jézus odamegy, ahol a halál uralkodik, mert a halál hatalmát meg akarja törni. Aki nem él Krisztusban, az halott, de Krisztus nem akarja őt ebben az állapotában hagyni. Ő azt szeretné,

hogy élj! Jézus önként vállalta, hogy visszamegy Betániába, oda, ahol nemrég meg akarták kövezni (8. vers) azért, hogy életet fakasszon. Ugyanígy önként vállalta, hogy eljön erre a földre, amelyre Ádám által jött el a bűn (Róma 5, 12), és amelyen Ádám óta uralkodik a halál. És miért vállalta ezt? „*Én azért jöttem, hogy életük legyen...*” (János 10, 10)

Alljunk meg egy pillanatra Márta két mondatánál! Amikor Jézus megérkezik, Márta így fogadja: „*Uram, ha itt lettél volna, nem hal meg a testvérem!*” (János 11, 21) Ha Jézus még életben találja Lázárt a betegágyában, akkor meg tudta volna gyógyítani. De most már nincs remény. Ez a gyenge hit hangja: van hatalmad beteget gyógyítani, de a halotton már te sem tudsz segíteni. Vajon nekünk nem ilyen gyenge hitünk van? Hányszor teszünk szemrehányást Istennek: „*Uram, hányszor kértem, hogy jöjj és segíts?! Nem jöttél. Most már késő.*” Úgy gondoljuk, hogy Isten bizonyos helyzetekben tud segíteni és el is várjuk a segítségét, más esetekben pedig nem érezzük

kompetensnek. Ez az Isten mindenhatóságának megkérdőjelezése. Holott az ige tisztán szól: „*Minden gondotokat öreá vessétek, mert neki gondja van rátok.*” (I Péter 5, 7)

Márta másik mondata így szól: „*Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.*” (János 11, 24) Akkor válaszolja ezt, amikor Jézus bátorítja és vigasztalja: a testvéred feltámad. Márta

ismét csak félig hisz: „*tudom, hogy a majd a végső ítélet napján visszajössz és mindenkit fel fogsz támasztani, de itt és most neked itt nincs erre hatalmad*”. Mi nem így gondolkodunk?

Még mindig Lázár testvéreinél maradva, ugorjunk vissza a fejezet elejére: hogyan értesül Jézus Lázár betegségéről? A testvérei megüzenték Jézusnak. Te mikor üzentél utoljára Jézusnak, hogy valamelyik testvéred beteg? Kiért küldtél legutóbb aggódó és féltő kiáltást az Úr felé, hogy gyógyítsa meg? Bizony, fontos imádságainkban szereteteinket odavinni Krisztus elé.

Visszatérve a feltámadás üzenetére: Jézus nem csak visszamegy Betániába, hanem személyesen meg is szólít. Miután Márta a távoli jövőbe, az idők végére tolja ki a feltámadás lehetőségét, Jézus azt mondja neki: „*Én vagyok a feltámadás és az élet...*” (János 11, 25) Érted, Márta? Nem majd az idők végén, hanem itt és most. Bizony, Jézus így szólal meg az ember életében is: „*Számodra én vagyok a feltámadás és az élet itt és most.*” Milyen szomorú látni, hogy körülöttünk a lelkiileg halott emberek kétségbeesetten kísérleteznek élet-pótlékokkal! Számodra mit jelent az élet? A kényelmet, a jólétet, a családot, a munkát, a szolgálatot, a boldogságot? Mitől élsz? Élsz-e igazán?

Megszólalt-e már ilyen erővel Jézus a te életedben?

S itt következik egy fontos mozzanat. Jézus személyes megszólítására Márta válaszol: „*Hiszem, Uram, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia.*” (János 11, 27) Nincs feltámadás anélkül, hogy a személyes, csak neked címzett üzenetre személyes választ adj. Emlékszünk arra, amikor Péter kap ilyen üzenetet: „*Ti kinek mondotok engem?*” (Máté 16, 15) Azért fontos a válasz, mert az ember magától nem tudja a választ erre a kérdésre. Erre utal Jézus: „*Nem test és vér fedte ezt fel előtted, Simon, hanem az én mennyei Atyám.*” (Máté 16, 17) Tehát csak az tud szívből bizonyosságot tenni az Úrról, aki számára Isten Szentlelke ezt kijelentette, kinyilatkoztatta. Tied-e már ez a kijelentés? Vallod-e Mártával és Péterrel, hogy Krisztus az Úr?

Jézus azt mondja: „*...aki hisz énbenem, ha meghal is, él.*” (János 11, 25) Ez az igazi diadalmas válasz a bűneset által a világra szabadított halálra. A hívő ember számára a halál jelentősége megszűnik. „*Halál, hol a te fullánkod?*” (I Korinthus 15, 55) Egyedül a Krisztusba vetett hit vezet el a Benne való feltámadásra.

Jézus odamegy a sírhoz: „*Lázár, jöjj ki!*” És Lázár kísétál, pólyákkal és kendőkkel megkötve keze, lába, de él! A Krisztusban új életet kapott ember is ilyen: még számtalan emberi gyengeséggel meg van kötözve, még kötik indulatok, hagyományok, szokások, előítéletek, de odabenn már hússzív dobog, a köszív a múlté.

Összefoglalva tehát: Lázár feltámasztásában ott vannak a húsvéti feltámadás jelei és a mi megigazulásunk örömei. „*A keresztség által ugyanis eltemettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk.*” (Róma 6, 4) Jézus feltámadása a kétszeres feltámadás lehetőségét hozta el számunkra: először is itt e földön elnyerhetjük Szentlelke által kegyelmi ajándékát, hogy Isten gyermekei legyünk, másodsor pedig az Ő második eljövetelekor vele együtt támadjunk fel.

Olvassuk el otthon az egész fejezetet (János 11), hiszen „*ezek pedig azért írtattak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében.*” (János 20, 31)

Czibere Károly

A jókedvű adakozót szereti az Isten – I. rész

„Ahány ember annyi féle” tartja a mondás és azt gondolom, ha itt most egy képzeletbeli véleménykutatás eredményét adnánk közre arról, hogy melyikünk mire gondol ennek a hétről hétre, a hirdetések felvezető mondatnak hallatán, a vélhetően nagyon sokféle vélemény megmutatná, milyen sokféleképpen viszonyulunk az adakozás témájához. A következő sorokban szeretném

megosztani a kedves Olvasókkal, mit értettem meg eddig a bibliai példák alapján ebből a kérdésből. Általános megállapításként úgy látom, hogy az adakozás sokkal inkább lelki, mintsem anyagi kérdés, valamint az adakozás mindig Isten dicsőségét kell, hogy szolgálja, sosem lehet egyéni teljesítmény vagy érdem!

➤ *Az adakozás alapja*

A Szentírás rendkívül sok helyen beszél az adakozás témájáról. Az *Ószövetségben* az ósatyák korában és Mózes könyveiben elsősorban az áldozatbemutatáshoz, az ünnepekhez kapcsolódóan találkozunk az adakozással, de a mai gyakorlathoz képest azzal a lényeges különbséggel, hogy az kötelező jellegű volt és szigorú szabályok szerint történt. Dávid korában ez a felsorolás kiegészül a templomépítésre, majd a későbbi századokban a templom javítására, Ezsdrás és Nehémiás idejére pedig a templom és a város (Jeruzsálem) újjáépítésére történő adakozással. Az *Újszövetségben* Jézus több ponton is érinti ezt a kérdést (pl. Mt. 5, 23; 6, 2; 23, 23), legismertebb történet talán az özvegyasszony két fillérjéről szóló (Mk. 12, 41-44). Az első gyülekezet életében is meghatározó szerepet kapott az adakozás, mely a közösségvállalás, az összetartozás egyik kifejezési módja

volt. Több páli levélben találkozunk azzal, hogy a gyülekezetekben gyűjtés folyik az időközben elszegényedett jeruzsálemi gyülekezet javára (pl. Róma 15, 26; 1Kor 16.). Az újszövetségi adakozás formáit – hasonlóan a mai jó gyakorlathoz – a hálából történő, önkéntes adakozás jellemzi, aminek az alapja az, hogy az adakozó felismerte és elfogadta az Atyának Krisztusban neki ajándékozott örök életet.

➤ *Az adakozás módja*

A bibliai példákat tanulmányozva az adakozás legfőbb mozgatórugója az örvendezés és a hála. Az örvendezés afölött, hogy Krisztus által Isten gyermekei lehetünk, hála azért, hogy életünket drága vérén váltotta meg a haláltól, és hogy Krisztusban gazdagon megajándékozottak vagyunk. Tudjuk, hogy ezek a dolgok megfizethetetlenek, de adományunkkal mégis megkíséreljük, kifejezni mit is jelent számunkra Krisztus uralma alatt élni. A Szentírás az adakozás módjával kapcsolatban sok helyes, ugyanakkor helytelen, megfontolandó példával is szolgál. A teljesség igénye nélkül hadd álljon itt egy felsorolás azokról a dolgokról, amiktől mindenképp mentesnek kell lenni az adakozásnak:

-*képmutatás* (Mt. 6, 2-4), - *alakoskodás* (Mt. 23, 23), - *becsvágy* (Anániás és

Szafira példája), - *szerelem nélküli adakozás* (1Kor 13, 3), - *számításból történő adakozás* (Isten majd annál gazdagabban megajándékoz), - *kényszerből vagy nyomásgyakorlás hatására történő adakozás* (lelkészi/presbiteri vagy egyéb külső nyomás hatására).

Sajnos a korlátozott terjedelem miatt a téma további fejtegetését csak a következő számban tudom folytatni, ahol szeretnék kitérni bővebben arra, hogy az adakozás messze nemcsak a pénzbeli adakozásról szól. Addig is álljon itt egy idézet Ravasz Lászlótól annak kapcsán, hogy „a jókedvű adakozót szereti az Isten”. *„Isten szeretete nem változik, de Isten változatlan szeretetét az adakozással fedezzük fel, ismerjük meg, és tesszük a magunk életére nézve kibeszélhetetlen ajándékká.”*

Suga Gábor

Isten őrizze meg megkeresztelteket az Úrban!

Gyermekkereszteltek

Máté Nikolett

Felnőttkereszteltek

Máté Szabolcs
Lukács Brigitta
Dombi Dorottya
Dombi Péter

„Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.” (Jelenések 2, 10b)

Kegyelettel emlékezünk elhunyt testvéreinkre!

2015. december

Kiss Géza (élt 72 évet)

2016. január

Major Lajos (élt 79 évet)
Szilágyi Dezső (élt 61 évet)

2016. február

Szeccsödi János (élt 91 évet)
Németh Jánosné, Fekete Júlia (élt 93 évet)
Gyömrei Istvánné, Illés Tóth Anna (élt 77 évet)
Szentgallai Zoltánné, Lencsés Katalin (élt 61 évet)
Huszár Sándor (élt 69 évet)

2016. március

Engi Andrásné, Tóth Eszter Rózsa (élt 94 évet)
gyülekezetünk hűséges tagja volt
Árvai Vilmosné, Gosztonyi Mária (élt 85 évet)
gyülekezetünk hűséges tagja volt

„Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert Te velem vagy.” (Zsoltár 23, 4)

Reményik Sándor: A kereszt fogantatása

A Szentlélek nagy fergeteg-köpenyben
A Libanonra szállott.
A Libanon csúcán egy cédrus állott.
Törzse obeliszk, feje korona.
A Szentlélek ráharsogott: Te fa!
Máriától, a Szűztől most jövök,
Csirázik immár az Isten fia,
És áldott ő az asszonyok között.
Most rajtad a sor: ím, vihar-kezemmel
Megáldalak: légy terhes a kereszttel!
Légy te is áldott minden fák között,
Érezd, hogy nő benned a feszület,

Éveid: a Megváltó évei,
Míg utatok egykor összevezet.
Rajtad csorogjon végig Krisztus vére,
Kidöntve majd magányod vadonából
Állítsanak a világ közepébe.
Ott állj majd minden árva faluvégen,
Ott függj a cellák kietlen falán,
Ős-fádnak ezer apró másaképen.
Forgácsolódj szét millió darabra,
A Szabadító tekintsen le rólad
Millió megbilincselte életrebra,

A Szentlélek nagy fergeteg-köpenyben
Tovazúgott a Libanon felett,
Zúgásában ezer fa reszketett,
Ordító erdön ment harsogva át,
Csak egy fa értette meg a szavát, -
Lehajlott óriási koronája:
Kereszt-sorsának megadta magát.

Kolozsvár, 1928. március 1.

Gyülekezeti rövidhírek, beszámolók kiemelt alkalmakról

Rovatunkban a gyülekezet elmúlt időszak legfontosabb kiemelt eseményeiről, szolgálatairól, illetve várható eseményeiről tudósítunk. Oly sok minden történik, oly sok áldásban van részünk, amiről a testvérek, vagy sokan közülünk nem is értesülünk. Számítalan más is történik, igyekszünk az eseményekről élő bizonyosságtételekben is beszámolni.

◆ Takarítószolgálat – minden hónap első szombatja

Első helyen illeti hála a templomot mindenkoron méltó állapotba hozó takarítók fáradtságát nem ismerő, „szélben-esőben-napsütésben” szolgálatát. Istennek tetsző hálaáldozat ez.

„Íme eljövök hamar, velem van az én jutalmam, és megfizetek mindenkinek a cselekedete szerint.” (Jelenések 22, 12)

◆ Adventi vásár – 2014. december 13.

Külön öröm volt számunkra a korábbi jó tapasztalatok mellett, hogy egyre többen látogatnak át a gyülekezeti terembe, hogy felajánlás és adomány útján ilyen-olyan számunkra hasznos dolgot is beszerezhetünk. A diakóniai

alapunkat építő jótékonyági vásár ezen felül szép rendben és az előre meghirdetett feltételek megtartásával zajlott le, amiért külön köszönet illeti a tárgyi felajánlókat és a szervezőket.

„Nagyobb boldogság adni, mint kapni.” (Apcsel 20, 35)

◆ Gyermekek és idősek karácsonya – 2014. december 13. és 14.

Tavaly is teltházzal ünnepeltük a gyülekezeti gyerekek, hittanosok, nevelőszülői hálózatosok, fogyatékos gyerekek karácsonyát. A tavaly előtti szervezési hibáinkat az Úr segítségével orvosolni tudtuk, így szép és minőségben is kiváló, nem túl hosszú, de tartalmas, valóban áldott gyermekkarácsonyt tartottunk. Volt vers, ének, tánc, evangéliumi színjáték és a gyerekek legnagyobb öröme ajándékozás (közte a nevelőszülői hálózat 50 gyermekének „cipősdobozos” megajándékozása) és szeretetvendégség is. Az idősek kevésbé zajos, de meghitt, ebéddel és kis műsorral, beszélgetéssel és ajándéksomagocskával tarkított karácsonyán magányos, idős testvéreinkkel voltunk együtt. Fontos odafigyelnünk azokra, akikre más nem figyel.

„Bizony mondom nektek, valahányszor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg.” (Máté 25, 40)

◆ Juhász Zsófia Szeretetotthon meglátogatása – 2015. december 18.

Tavaly ismét ellátogattunk Örbottyánba, az Úrtól ránk bízott csoportunkhoz, ahol mindig nagy várakozással és szeretettel fogadnak bennünket, ajándéksomagjainkat, valamint felajánlott édességeket, süteményeket. Hálát adhatunk, hogy időnként szolgálhatjuk őket. Hamarosan találkozunk velük, hiszen húsvétkor mi szoktuk fogadni őket.

„Aki befogadja ezt a kisgyermeket az én nevéért, az engem fogad be, és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött.” (Lukács 9, 48)

◆ Gyülekezeti imaközösség – 2016. január 9.

Újévköszöntő jelleggel megtartottuk évzáró-évnnyitó imaközösségünket, idén – az utcákon lévő tükrjég miatt – a tavalyihoz képest kisebb létszámban. Hálát adtunk a tavalyi évben elvett ajándékokért és fohászokodtunk az ide esztendőért, szolgálatairól, gyülekezeti terveinkért. Kérjük a testvéreket, hogy ne feledjék, szüntelenül és fáradhatatlanul imádkozunk kell közösségben és magányban, egymásért és egyénekért, „napsütésben és borúban”.

„Mindenkor örüljétek, szüntelenül imádkozzatok, mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.” (1 Thessz 5, 16-18)

◆ Szolgálók csendes délelőttije – 2016. január 23.

Szép számmal jöttünk össze a szolgálók csendes, munkatervalkotó délelőttiére. Az igei és az imában való megerősödés után átbeszéltük tapasztalatainkat, szolgálatainkat, alkalmainkat, és megalkottuk iránymutató jelleggel a gyülekezet idejének munkatervét. „Ember tervez, Isten végez” mottóval,

de Krisztusban való reménységgel sok új ötlettel gazdagítottuk terveinket. A folyamat soha nem lezárt, mindig lehet kezdeményezni, lépni, gyümölcsöt teremni. Kérjük a testvéreket, hogy figyeljék felhívásainkat, hirdetéseinket, hogy minél többen részt tudjanak venni a szolgálatokban.

„Mert a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgálunk is.” (Róma 12, 6a)

◆ Gyerekfarsang – 2016. február 6.

A gyerekek télbúcsúztató, nagybőjtöt megelőző farsangja gyülekezeti életünk színfoltja. Idén Vecsésről kaptunk bábcsoportot, egy rendkívül kedves, többgyermekes család szolgálatával. Régen kacagtunk ennyit és a kézműveskedés, társas-mozgásos játékok és a szeretetvendégség is emelte a gyerekek és felnőttek hangulatát. A két bábelőadáson a felnőttek is könnyesre nevettek magukat, miközben mélyen megérintett bennünket az evangéliumi üzenetek közvetlensége és egyszerűsége. Nem várt meglepetést okozott számunkra, hogy a Városkép is jelen volt a rendezvényünkön, amelyről tartalmas, fényképes tudósítást is közölt a kerületi újság 2016. február 24-i számában. Öröm számunkra, hogy hírt veszük az Úrban való fiatalos és őszinte örömeinknek.

„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, mert ilyeneké az Isten országa.”
(Márk 10, 14)

A közeljövő kiemelt alkalmai (részletek hirdetve lesznek)

Ünnepi istentiszteletek

2016.03.20	vasárnap	10.00	Virágvasárnapi istentisztelet
2016.03.22	kedd	18.00	Ünnepelőkészítő istentisztelet
2016.03.23	szerda	18.00	Ünnepelőkészítő istentisztelet
2016.03.24	csütörtök	18.00	Ünnepelőkészítő istentisztelet
2016.03.25	péntek	10.00	Nagypénteki ünnepi istentisztelet, úrvacsorás
2016.03.25	péntek	18.00	Nagypénteki ünnepi istentisztelet, úrvacsorás
2016.03.26	szombat	18.00	Nagyszombati ünnepi istentisztelet
2016.03.27	vasárnap	10.00	Húsvétvasárnapi ünnepi istentisztelet, úrvacsorás
2016.03.28	hétfő	10.00	Húsvéthétfői ünnepi istentisztelet, úrvacsorás

Fontos, hogy az úrvacsorát az idősek részére a lelkipásztor kiviszi, amennyiben az igényt jelzik!

2016 fontosabb nyári alkalmai

- 2016.06.02-05** – Presbiteri kirándulás és gyülekezetlátogatás Marosvásárhelyre
2016.06.23-26 – Gyülekezeti csendesnapok Kisoroziban (lehet jelentkezni)
2016.07.25-29 – Gyermekhét óvodások és kisiskolások részére (lehet jelentkezni)

Gyülekezetünk fontosabb állandó alkalmai

„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.” (Máté 18, 20)

Alkalmaink	Részvevők	Technikai információk
Vasárnapi istentisztelet	<i>Felnőttek, gyermekek a közénégig</i>	10 órai kezdettel; ünnepi istentiszteleteinken úrvacsorával (igény esetén háznál), előtte 9 óra 30-kor imaközösség.
Gyerekestentisztelet	<i>3-7 és 8-12 éves gyerekek külön foglalkozással</i>	vasárnap 10 órakor a gyülekezeti termünkben, a felnőtt Istentisztelettről való kivonulás után
Ünnep-előkészítő istentiszteletek	<i>Felnőttek</i>	ünnepek előtt a meghirdetett napokon 18 órakor
Baba-mama kör	<i>Kisgyermekes szülők és gyermekeik</i>	kedden 10 órakor várjuk a szülőket és gyermekeiket
Bibliaórák	<i>Felnőttek</i>	hétfőn 18 órakor; pénteken 9 órakor ima és bibliaóra 18 órakor beszélgetős bibliaóra
Ifjúsági bibliaóra	<i>Konfirmált fiataloknak</i>	minden vasárnap 15 órakor a gyülekezeti termünkben
Asszonyóra	<i>Felnőtt asszonytestvéreink</i>	minden hónap 3. vasárnapján 17 órakor
Konfirmációs felkészítő	<i>12-16 éves gyerekeknek; felnőtteknek, igény szerint</i>	vasárnap 15 órakor (októbertől Pünkösdig)
Keresztkérdések tanfolyam	<i>keresők, hitben növekedni vágyók, nem csak gyülekezeti tagoknak</i>	októbertől december közepéig 10 alkalom a meghirdetett hétköznapon

Lelkészi hivatal: 1185 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 39/A Tel.:(36-1) 296-0383

Hivatali idő: hétfő, szerda és péntek 8-12 óra, kedd és csütörtök 17-19 óra
(egyéb időpontok telefonos egyeztetés által)

www.refszemeretelep.hu

Szerkesztőség: Kiss László, Borkó Tamás, Czibere Károly, Gyenge Károly, Suga Gábor